

sorgsen komik, som gjorde att, fastän vi skrattade hejd-
löst, t. o. m. vi pojkar hade en djup medkänsla med Plu-
tos stackars tjänare.

Om vi också icke hade vidare tillfälle att utbilda oss
till kännare av dramatisk konst, trängde vi så mycket
djupare in i den musikaliskt-lyriska. Ty på kungl.
Operan fanns till all lycka något, som hette "vinden".
Biljettpriserna voro vid den tiden låga, men för oss voro
de ööverkomliga. Men till teaterns vind kom man för
tolv skilling. Icke ens denna summa kunde alltid upp-
bringas av pojkar, vars dagsinkomst var två skilling,
för vilka de skulle bestrida alla sina utgifter. Men då
och då gick det dock, och småningom blevo vi så goda
vänner med scenarbetarna, att de sågo genom fingrarna,
även om vi kommo in utan att betala någon avgift. Då ut-
vecklades stor list för att smita förbi den Cerberus, som
befann sig som portvaktare vid teaterns sceningång.
Väl inkomna kunde vi lugnt intaga våra platser och där-
uppe, svävande mellan moln och trädtoppar, tjusas av
Louise Michaëlis härliga sång och njuta av vårt hovka-
pells vackra spel under Foronis och Lachners ledning.
Och tyckte vi någon gång att det var tråkigt, kunde vi
fördriva tiden med lek och tjuvpojksstreck, utan att
höra ogillande hyssningar, utan endast skratt och munt-
tert skämt från våra vänner scenarbetarna. Det var
härliga teateraftnar utan like!

I vår moderna tid märker man kanske mera än förr
i huru hög grad trevnad eller otrevnad i hemmet skapas
av tjänarna. I de gamla Stockholmsfamiljerna var för-
hållandet till tjänarna i många hänseenden ett annat än
nu. Till stor del beror detta nog på husmödrarna själva,
vilka nu för tiden ej på långt när nå gamla tiders mat-
mödrar i kännedom om hemmets ekonomi och personlig
duglighet i de sysslor, som där förekomma. Detta ska-
par hos tjänarna lätt en överdriven tanke om sitt eget